

РЕШЕНИЕ

№ 14

гр. Свиленград, 29.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**РАЙОНЕН СЪД – СВИЛЕНГРАД, ПЪРВИ НАКАЗАТЕЛЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на трети януари през две хиляди двадесет и
четвърта година в следния състав:

Председател: Кремена Т. Стамболиева Байнова

при участието на секретаря Ренета Н. И.а
като разгледа докладваното от Кремена Т. Стамболиева Байнова
Административно наказателно дело № 20235620200744 по описа за 2023
година

, за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на глава III, раздел V от ЗАНН.

Обжалвано е Наказателно постановление (НП) № 23-0351-000230 от
14.06.2023 година на ВПД Началник Група в РУ – Свиленград към ОДМВР -
Хасково, с което на Д. К. К. с ЕГН ***** от
*****, със съдебен адрес: град
Свиленград, ул. „Г. Скрижовски” № 1, област Хасково, чрез младши адвокат
Г. В., за нарушение на чл. 140, ал. 1 от Закона за движението по пътищата
(ЗДвП) са наложени административни наказания „Глоба” в размер на 200 лв.
и „Лишаване от право да управлява моторно превозно средство (МПС)” за
срок от 6 месеца, като на основание Наредба № Из-2539 от 17.12.2012 година
на МВР са отнети 10 контролни точки.

Жалбоподателят Д. К. К. моли за отмяна на обжалвания акт, тъй като
счита същия незаконосъобразен – постановен при допуснати съществени
нарушения на процесуалния закон и при противоречие с материалния такъв
(не бил уведомен за служебната deregистрация на процесния автомобил).

В съдебната фаза, редовно призован, жалбоподателят не се явява. За него се явява младши адвокат Г. В., който иска от Съда да отмени обжалвания акт поради липса на субективния елемент от състава на инкриминираното нарушение – жалбоподателят не бил уведомен за служебната дерегистрация на процесния автомобил. Претендират се разноси по делото. Представен е Списък на разноските.

В съдебната фаза не се ангажират доказателства.

Административнонаказващият орган (АНО) (въззиваемата страна) и издател на НП – ВПД Началникът на Група в РУ – Свиленград към ОДМВР – Хасково, редовно призован, не изпраща представител. От Съда се иска да потвърди обжалваното НП. Наведено е възражение за прекомерност на заплатеното от страна на жалбоподателя адвокатско възнаграждение.

В съдебната фаза се ангажират писмени и гласни доказателства.

Районна прокуратура – Хасково, Териториално отделение - Свиленград, редовно призовани по реда на надзора за законност, не изпращат представител и не вземат становище.

Съгласно чл. 61 от ЗАНН ход на делото е даден, тъй като неприсъствието на редовно призована страна не е пречка за водене на делото.

Съдът, след като прецени по отделно и в тяхната съвкупност събраните по делото писмени и гласни доказателства, установи следното от фактическа страна:

На 15.03.2023 година около 15.00 часа свидетелят И. Д. И. и колегата му Г. Х. Д. (служители на Участък – Любимец към РУ – Свиленград при ОДМВР - Хасково) при изпълнение на служебните си задължения, се намират на разклона между селата Д.че и Левка, на територията на община Свиленград, област Хасково, където спират за проверка движещото се в посока град Свиленград пътно превозно средство (ППС) - лек автомобил марка „Опел”, модел „Астра стейшън вагон” с държавен регистрационен номер *****, собственост (в същия смисъл е и Справката от АИС-КАТ) и управляван от жалбоподателя, при която в качеството си на контролни органи извършват справка в масивите на МВР в служебния таблет и установяват че автомобилът е с прекратена регистрация от дата 08.11.2022 година на основание чл. 143, ал. 10 от ЗДвП – поради несклучена задължителна

застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите“.

На посочената дата и предвид констатираното нарушение и в кръга на службата си, свидетелят И. Д. И. – Младши полицейски инспектор към Група „Охранителна полиция“ в Участък – Любимец към РУ – Свиленград при ОДМВР – Хасково, идентична с Младши експерт (длъжностно лице от службите за контрол по ЗДвП), съставя в присъствието на колегата си Д., против жалбоподателя К. и в негово присъствие Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) със серия АД и с бланков № 232242. След запознаване със съдържанието на процесния АУАН, той е подписан от актосъставителя И., от свидетеля по Акта Д. и от нарушителя К.. В изготвения АУАН актосъставителят излага подробно описание на фактическото нарушение, свързано с управлението на МПС с прекратена от дата 08.11.2022 година регистрация (, т.е. не е регистрирано по надлежния ред), както и на обстоятелствата по извършването и открИ.ето му (в този смисъл са и Докладни записки с рег.№ 351p-5986 от 16.03.2023 година и с рег.№ 351p-6809 от 24.03.2023 година). А досежно квалификацията, нарушението правно квалифицира с разпоредбата на чл. 140 от ЗДвП, която вписва за нарушена. АУАН е редовно предявен и връчен на жалбоподателя - нарушителя Д. К., който сочи, че няма възражения против констатациите в Акта, което е вписано в съответната графа в АУАН.

Срещу Акта в законоустановения 7-дневен срок не постъпва Възражение.

Административнонаказателното производство по посочения АУАН е прекратено на основание чл. 54, ал. 1, т. 9 от ЗАНН с Мотивирана резолюция № 23-0351- М000018 от 16.03.2023 година на Началник Групав РУ – Свиленград към ОДМВР - Хасково.

Образувана е преписка с вх.№ 1474/2023 година по описа на Районна прокуратура – Хасково, за престъпление по чл. 345, ал. 2, вр.ал. 1 от НК за това че се управлява МПС, което не е регистрирано по надлежния ред, т.е. с прекратена регистрация поради неключена застраховка „Гражданска отговорност“. С Постановление от 05.04.2023 година, Заместник Районният прокурор на Районна прокуратура – Хасково – Мария Кирилова, отказва да образува Досъдебно производство (ДП) на основание чл. 24, ал. 1, т. 1 от НПК (деянието не съставлява престъпление). В Постановлението е посочено, че деянието е малозначително по смисъла на чл. 9, ал. 2 от НК, т.е. е

непрестъпно предвид по-ниската степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на престъпления от този вид. Постановлението от дата 05.04.2023 година, ведно с материалите по преписката, са изпратени от Районна прокуратура – Хасково, Териториално отделение - Свиленград на РУ – Свиленград по компетентност за вземане на отношение относно административнонаказателната отговорност на жалбоподателя Д. К.. Документите са получени в РУ – Свиленград на 05.04.2023 година.

На основание чл. 36, ал. 2 от ЗАНН е образувано административнонаказателно производство срещу жалбоподателя без да бъде съставен АУАН.

Сезиран надлежно и след получаване на посоченото Постановление на Районна прокуратура – Хасково, Териториално отделение - Свиленград и Прокурорската преписка, ВПД Началникът на Група „Охранителна полиция” в РУ - Свиленград към ОДМВР – Хасково приема, че са налице основанията на чл. 53, ал. 1 от ЗАНН и издава процесното НП № 23-0351-000230 от 14.06.2023 година. В издадения санкционен акт, АНО приема за установено, че жалбоподателят е извършил нарушение по чл. 140, ал. 1 от ЗДвП, тъй като е управлявал МПС, което не е регистрирано по надлежния ред и налага на жалбоподателя К. административно наказание „Глоба” в размер на 200 лв. и административно наказание „Лишаване от право да управлява МПС” за срок от 6 месеца, като на основание Наредба № Из-2539 от 17.12.2012 година на МВР са отнети 10 контролни точки. НП е редовно връчено - лично на жалбоподателя, на 11.11.2023 година, видно от Разписката, инкорпорирана в самия документ и надлежно оформена – датирана и подписана (в този смисъл е и отбелязаното в Справката за нарушител/водач и в Картона на НП). Възражения относно начина и формата на връчване на НП не се противопоставят в настоящото съдебно производство.

Материалната компетентност ВПД Началника на Група „Охранителна полиция” при РУ – Свиленград към ОДМВР – Хасково да издава НП за нарушения по ЗДвП, се доказва от приетите по делото Заповед № 81213-1632 от 02.12.2021 година на Министъра на МВР, Писмо с рег.№ 35 1000-8382 от 05.12.2023 година и Писмо с рег.№ 35 1000-8686 от 20.12.2023 година, видно от които Х.А.А. е назначен на длъжността „ВПД Началник на Група „Охранителна полиция” при РУ – Свиленград към ОДМВР – Хасково” за

периода от 05.05.2023 година до 31.08.2023 година, т.е. последният се явява носител на санкционна власт, делегирана му в длъжностно качество (заемана длъжност) от наказващия орган по закон съгласно чл. 189, ал. 12 от ЗДвП – Министъра на МВР по надлежния ред с административен акт - Заповед.

Приложена е и Справка относно нарушенията на жалбоподателя, в която е отбелязано че К. има наложени множество санкции с влезли в сила Фишове и НП за нарушения на ЗДвП и Кодекса за застраховането, както и че са му налагани множество принудителни административни мерки.

Приложена е и Справка от АИС – КАТ в която е отбелязано, че на дата 08.11.2022 година е прекратена регистрацията на процесното МПС поради получено уведомление от Гаранционния фонд за несклучена задължителна застраховка „Гражданска отговорност“.

От документите, налични в преписката (Писма – запитване от Началника на РУ – Свиленград и отговор - от Началника на сектор „Пътна полиция” при ОДМВР – Хасково), става ясно, че Уведомителното писмо, изпратено до К., че регистрацията на процесното МПС е прекратена поради получено Уведомление от Гаранционния фонд за несклучена задължителна застраховка „Гражданска отговорност”, е изпратено на лицето, но по делото няма данни това Уведомително писмо да е получено от К..

*Като прецени така установената фактическа обстановка с оглед нормативните актове, регламентиращи процесните отношения, при цялостната служебна проверка на акта, при условията на чл. 84 от ЗАНН, вр.чл. 14, ал. 1 и ал. 2 от НПК и във връзка със становищата на страните, настоящият състав на Свиленградски районен съд, достигна до следните **правни изводи**:*

Жалбата е с правно основание чл. 59, ал. 1 от ЗАНН и е допустима – подадена е в преклузивния срок по ал. 2 на посочения текст видно от датата ѝ на депозиране в Регистратурата на Районен съд - Свиленград, от надлежно легитимирано за това действие лице (срещу, което е издадено атакуваното НП) – лично нарушителя, при наличие на правен интерес от обжалване и пред местно (по местоизвършване на твърдяното нарушение) и родово (по аргумент от чл. 59, ал. 1 от ЗАНН) компетентния Свиленградски районен съд. Ето защо същата е проявила своя суспензивен (спиращ изпълнението на НП – аргумент от чл. 64, б. „б” от ЗАНН) и девулативен (сезиращ Съда – чл. 59, ал.

1 от ЗАНН) ефект.

На основание чл. 79 б от ЗАНН Съдът констатира, че процесната Глоба не е платена – видно от съответната графа от Справката за нарушител/водач и от Писмо с рег.№ 351000-8382 от 05.12.2023 година, поради което производството не подлежи на прекратяване поради влизане в сила на НП в тази част в резултат на плащане на финансовата санкция.

НП е издадено от компетентен орган съгласно чл. 47, ал. 1, б. „а”, вр.ал. 2 от ЗАНН, вр.чл. 189, ал. 12 от ЗДВП. Лицето, подписало НП е заемало към момента на издаването му длъжността „ВПД Началник на Група „Охранителна полиция” при РУ – Свиленград към ОДМВР – Хасково” и деянието е извършено в зоната на отговорност на РУ – Свиленград.

При издаването на НП е спазен предвидения от разпоредбата на ал. 3 на чл. 34 от ЗАНН срок, считано от датата на получаване на Постановлението на Прокуратурата в РУ – Свиленград (за пълнота на настоящото изложение Съдът дължи да отбележи, че срокът е спазен дори и считано от датата на нарушението).

Съдът намира, че в конкретния случай не е нарушено правилото „ne bis in idem”. Действително видно от събраните по делото доказателства, Административнонаказателната преписка (АНП) по описа на РУ – Свиленград, образувана въз основа на АУАН със серия АД и с бланков № 232242, е била изпратена на Районна прокуратура – Хасково, Териториално отделение – Свиленград, тъй като АНО е преценил, че се съдържат данни за извършено престъпление по чл. 345, ал. 2, вр.ал. 1 от НК, като в тази връзка е била образувана прокурорска преписка с вх.№ 1474/2023 година, като с Постановление от 05.04.2023 година е отказано да се образува наказателно производство. След като е налице отказ да се образува наказателно производство, в случая не е налице едновременно ангажиране на наказателната и административнонаказателната отговорност на лицето, за едно и също деяние. Когато деянието засяга един и същ кръг обществени отношения, правилното и точно прилагане на закона предпоставя реализация на отговорност или за административно нарушение, или за престъпление, но не и за двете едновременно, като административнонаказателната отговорност следва да се ангажира, само ако деянието не представлява престъпление. Това положение изключва и опасността от нарушение на правилото non bis in idem по чл. 4, § 1 от Протокол № 7 към Европейската конвенция за защита правата на човека и основните свободи поради отсъствието на дублиращи се процеси.

Не се спори, че към датата на деянието, жалбоподателят е имал качеството на „водач“ на МПС по смисъла на тълкуването на § 6, т. 25 от Допълнителните разпоредби (ДР) на ЗДвП. В § 6, т. 25 от ДР на ЗДвП е дадено легална дефиниция на термина „водач“. От нея следва да се направи изводът, че АНО следва да установи, че деецът управлява МПС. Понятието „управление“ на МПС включва всяко действие по упражняване на контрол върху същото, а не само привеждането му в движение. В случая свидетелят е категоричен, че именно К. е бил водач на процесното МПС, тъй като именно той го е управлявал и на него е съставен АУАН, при което той не е възразил, не е подал възразение, не е посочил подобно възразение и в Жалбата си, както и в съдебно заседание. Жалбоподателят не оспорва обстоятелството, че именно той е бил водач на процесното МПС. Т.е. този факт не се оспорва от самия жалбоподател, поради което и Съдът приема, че правилно е бил определен субектът на административнонаказателната отговорност.

Преценена по същество, Жалбата е основателна по следните съображения, идентични с тези, наведени в Жалбата и с тези, наведени от младши адвокат В. в пледоарията му пред настоящия Съдебен състав:

Н а обсъждане подлежи субективният елемент от състава на нарушението, тъй като формалният му характер не го изключва.

В Тълкувателно постановление № 2 от 05.04.2023 година, Върховният административен съд (ВАС) - ОСС от НК на ВКС и I и II колегии на ВАС, по тълкувателно дело 3/2022 година, се сочи че уведомяването на собственика за служебно прекратената регистрация на МПС има значение както за възможността по желание да възстанови регистрацията на МПС, така и за узнаването на служебното прекратяване на регистрацията. Уведомяването на собственика на МПС за служебно прекратената регистрация не е елемент от фактическия състав на прекратяването на регистрацията, а е последващо, но има пряко отношение към субективния елемент на административното нарушение по чл. 175, ал. 3 от ЗДвП, защото законът е възложил на административния орган задължението да уведоми собственика за извършеното служебно прекратяване на регистрацията на МПС. Прекратяването на регистрацията не настъпва по силата на закона при непредставяне на доказателства за сключена застраховка „Гражданска отговорност“, а се извършва след автоматизирано уведомление от

Гаранционния фонд. Собственикът на МПС обективно няма как да знае кога точно е била прекратена служебно регистрацията на МПС. Знанието за точната дата на дерегистрацията е от значение за субективната съставомерност на деянието. Обратното би довело до отговорност въз основа на предположение за знание. Едва след момента на узнаването на факта на прекратяването на регистрацията собственикът е длъжен да съобрази поведението си с дерегистрацията на МПС и с породените от нея правни последици. Действително собственикът на МПС е длъжен да знае, че за това МПС няма валидна застраховка „Гражданска отговорност“, което води и до служебно прекратяване на регистрацията, като незнанието на закона не е обстоятелство, изключващо административнонаказателната отговорност. Но в случая се касае за незнание на факт от обективната действителност - за извършеното служебно прекратяване на регистрацията на МПС на основание чл. 143, ал. 10 от ЗДвП, т.е. на фактическо обстоятелство, което принадлежи към състава на административното нарушение по чл. 175, ал. 3, предложение първо от ЗДвП. Това незнание се явява резултат от неизпълнено административно задължение по чл. 143, ал. 10 от ЗДвП за уведомяване на собственика на МПС за служебно прекратената регистрацията на автомобила, поради което липсва както умисъл, така и небрежност - незнанието на фактическото обстоятелство не се дължи на непредпазливост. Не е налице публично достъпен регистър, в който да се извърши справка за служебно прекратената регистрацията. Регистърът по чл. 4, ал. 1, т. 12 и ал. 2 от Наредба № 54/2016 година, в който е отбелязано, че МПС е със служебно прекратена регистрацията поради липса на застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите“ е със защитена информация. Неспазването на изрично записаното в закона задължение да се уведоми собственикът на МПС за служебното прекратяване на регистрацията има правни последици. Ако собственикът не е бил уведомен за служебното прекратяване на регистрацията, не би могъл да съобщи този факт и на всяко лице, на което е предоставил управлението на автомобила. Съгласно чл. 18б, ал. 2 от Наредба № I-45 от 24.03.2000 година, при прекратяване на регистрацията по ал. 1, т. 1, т. 2, т. 3, т. 4 или т. 8, се уведомява собственикът на МПС. Съществува законово задължение по чл. 143, ал. 10, изречение първо от ЗДвП за административния орган да уведоми собственика за извършената служебна дерегистрация на МПС, но е възможно той да е уведомен за този факт при посещение на място

в отдел „Пътна полиция”, при връчване на АУАН или по друг начин. В случаите, какъвто е и настоящият, когато няма доказателства (, което е в тежест на АНО), че прекратяването на регистрацията е било съобщено на собственика на МПС от отдел „Пътна полиция” или не се докаже по друг начин узнаването за служебното прекратяване на регистрацията, деянието по чл. 175, ал. 3 от ЗДвП ще е несъставомерно.

Изложеното налага извода, че деянието не е извършено умишлено, нито дори по непредпазливост, в резултат на което следва да се приеме, че липсва субективният елемент на визириания състав. Т.е. на плоскостта на конкретния казус не може да се приеме за доказан умисъла при извършване на нарушението, респ. непредпазливост, а оттам и неговата съставомерност, следователно и НП се явява неправилно издадено, в нарушение на закона и при неправилното му приложение, съответно и неправилно е ангажирана административнонаказателна отговорност на жалбоподателя.

В случай, че не се възприеме изложеното от Съда, касаещо отмяна на НП, то се излагат следните доводи:

Съдът би приел, че обжалваното НП е законосъобразно от формална, процесуалноправна страна; че не са допуснати съществени процесуални нарушения по образуването и приключването на административнонаказателната процедура и че са спазени предвидената форма и процесуален ред.

За пълнота на настоящото изложение би следвало да се посочи, че Съдът би намерил, че не е налице допуснато съществено процесуално нарушение с оглед квалификацията на деянието, тъй като при квалифицирането му АНО не е посочил, че същото изпълва хипотезата на изречение първо, предложение първо от чл. 140, ал. 1 от ЗДвП. Действително такова посочване липсва, но Съдът би приел, че фактическата обстановка е описана пълно и точно, че са посочени всички изискуеми от закона обстоятелства, въз основа на които безспорно б и се разбрала датата, мястото и механизмът на извършеното нарушение.

Фактът, че в НП е посочено че се издава въз основа на АУАН вместо правилното въз основа на Прокурорското постановление, не би променил горните изводи на Съда, тъй като фактическата обстановка е описана точно и ясно с посочване на всички елементи от фактическия състав на процесното

нарушение.

Предвид изложеното биха липсвали предпоставки за отмяна на процесуално основание поради недостатък във формата на акта или допуснато друго процесуално нарушение от категорията на съществените такива.

Правилна би била и дадената от АНО материалноправна квалификация на извършеното нарушение. Към момента на установяване на твърдяното нарушение, разпоредбата на чл. 140, ал. 1 от ЗДвП гласи: „По пътищата, отворени за обществено ползване, се допускат само МПС и ремаркета, които са регистрирани и са с табели с регистрационен номер, поставени на определените за това места. По пътищата, включени в обхвата на платената пътна мрежа, се допускат само ППС, за които са изпълнени задълженията по установяване на размера и заплащане на пътните такси по чл. 10, ал. 1 от ЗДвП.”. Ал. 2 на цитираната разпоредба посочва, че условията и реда за регистрация на автомобилите се уреждат в нарочна Наредба. Това е Наредба № I-45 от 24.03.2000 година. В посочената Наредба са уредени видовете регистрации, първоначалната регистрация, промените в регистрацията и прекратяването ѝ. В процесното НП е посочено, че жалбоподателят е управлявал МПС, което не е регистрирано по надлежния ред. Фактът, че към момента на проверката автомобилът не е бил регистриран би се доказал от показанията на свидетеля – полицейски служител, които в тази насока са категорични, както и от другите събрани по делото доказателства.

На всеки водач на МПС е вменено задължението да управлява по пътищата само МПС, което е регистрирано по надлежен ред.

По делото би било установено, че регистрацията на процесния лек автомобил – собственост на жалбоподателя, е прекратена служебно на 08.11.2022 година във връзка с получено по електронен път Уведомление от Гаранционния фонд по чл. 574, ал. 11 от КЗ за това, че ППС не е застраховано.

Няма спор по делото, че автомобилът е управляван по път, отворен за обществено ползване.

Извършеното по ЗДвП нарушение б и се установило несъмнено от показанията на свидетеля И. Д. И. (както вече бе посочено). В подкрепа на гласните доказателства биха били и писмените такива, а именно:

Постановление за отказ да се образува наказателно производство по преписка вх.№ 1474/2023 година по описа на Районна прокуратура – Хасково и Справката от АИС-КАТ.

Съдът би приел, че е налице непредпазлива форма на виновно поведение на водача К. и по аргумент от чл. 7, ал. 2 от ЗАНН деянието му би било съставомерно и наказуемо. В настоящия случай Съдът би приел, че незнанието на факта, че управляваният автомобил е със служебно прекратена регистрация, би се дължал на проявена от водача непредпазливост под формата на небрежност, като същият не е съзнавал и не е предвиждал настъпването на противоправния резултат, но е бил длъжен и е могъл да го предвиди, след като е управлявал автомобил – негова собственост.

Съдът би приел, че административните наказания „Глоба” и „Лишаване от право да управлява МПС” са правилно и законосъобразно определени както по вида си, така и по размери, индивидуализирани в минималните предвидени от закона такива, което налага извод за невъзможност за намалянето им.

Така наложените с обжалваното НП административни наказания, Съдът би намерил за необходим и за постигане на предвидените в чл. 12 от ЗАНН цели на административните наказания.

В съответствие с чл. 6, ал. 1, т. 5 от Наредба № Из-2539 на МВР правилно биха били отнети 10 контролни точки, тъй като за управление на МПС, което не е регистрирано по надлежния ред, е предвидено да се отнемат контролни точки.

Действително в НП не е конкретизирането по коя нормативна разпоредба се налага санкцията отнемане на контролни точки от талона, но това не би представлявало съществено процесуално нарушение. В НП ясно е описано извършеното нарушение, както и точно е посочена санкционната разпоредба – чл. 175, ал. 3 от ЗДвП, а в чл. 6, ал. 1 от посочената Наредба е предвидено, че за нарушения на ЗДвП на водачите на МПС се отнемат контролни точки, както следва: т. 5 - за управление на МПС, което не е регистрирано по надлежния ред ... (чл. 175, ал. 3 от ЗДвП) – 10 контролни точки. Следва да се отбележи, че отнемането на контролни точки не е санкция, която подлежи на самостоятелно обжалване, а фактическо действие с контролно-отчетен характер, което изпълнява предупредителна (по отношение на водачите) и

информационно-статистическа (от гледна точка на контролните органи) функция. При отнемане на контролни точки съответният административен орган действа в условията на обвързана компетентност, като поведението му задължително следва факта на налагане на наказание за извършено нарушение. Отнемането на контролни точки няма самостоятелен характер и действията на административния орган по отбелязване на отнемането им е в зависимост от наличието на влязло в сила НП и наложеното с него наказание. С влизане в сила на НП, се отнемат и предвидените контролни точки (по аргумент от разпоредбата на чл. 3, ал. 1 от Наредба № Из-2539 от 17.12.2012 година за определяне максималния размер на контролните точки, условията и реда за отнемането и възстановяването им, списъка на нарушенията, при извършването на които от наличните контролни точки на водача, извършил нарушението, се отнемат точки съобразно допуснатото нарушение, както и условията и реда за издаване на разрешение за провеждане на допълнително обучение).

Досежно приложението на чл. 28 от ЗАНН - преценката за липса на основания и предпоставки за квалифициране на конкретното нарушение като маловажно по смисъла на чл. 28, вр. § 1, ал. 1, т. 4 от ДР на ЗАНН е изразена мълчаливо от АНО с факта на издаването на НП, респ. налагането на санкции на извършителя. Отсъствието на изложени мотиви в тази насока, от негова страна, не би съставлявало процесуално нарушение. Извод, следващ по аргумент от чл. 57 от ЗАНН – процесуалната норма, лимитираща задължителните реквизити на НП. От друга страна, Съдът би приел, че съобразявайки признаците на осъществения фактически състав на административното нарушение, процесното деяние не би разкрило обществена опасност, по-ниска от обичайната за този род нарушения, нито пък изобщо липса на такава, поради което не би съставлявало маловажен случай. И това би било така, както поради неговия формален характер – за съставомерността му не е предвиден и не се изисква настъпване на вредоносен резултат. Отделно от това съгласно чл. 189з от ЗДвП за нарушения по този закон не се прилага чл. 28 от ЗАНН.

Съдът би приел, че изложената в НП фактическа обстановка, се установява по категоричен начин от писмените доказателства и от показанията на разпитания в съдебно заседание, проведено на 03.01.2024 година свидетел И. Д. И.. Писмените доказателствени източници, по тяхното

съдържание не се оспори от страните и Съдът би ги кредитирал за достоверни, като би ценил същите при формиране на фактическите и правните си изводи. С тази правна преценка, за обективно верни биха се възприели и свидетелските показания на И. Д. И.. Основания за критика по отношение на свидетелските показания на И. Д. И. не биха се намерили, а единствено поради служебното му качество – служител на Група „Охранителна полиция” към РУ – Свиленград, в този смисъл служебната зависимост и отношения на пряка подчиненост спрямо АНО, не би било достатъчно за да обоснове заинтересованост от негова страна, от тук и превратно или недостоверно пресъздаване на обстоятелствата от конкретната проверка и случилите се събития, които възпроизвежда в показанията си. По изложените съображения Съдът би кредитирал и допълнително постъпилите документи.

По разноските:

По делото се констатираха действително направени разноски от страна на жалбоподателя в размер на 500 лв. за адвокатски хонорар съобразно представените Договор за правна защита и съдействие и Списък на разноските.

Съгласно разпоредбата на чл. 63д, ал. 1 от ЗАНН, в съдебните производства по ал. 1 страните имат право на присъждане на разноски по реда на Административнопроцесуалния кодекс (АПК). Съгласно чл. 143, ал. 1 от АПК когато Съдът отмени обжалвания административен акт или отказа да бъде издаден административен акт, държавните такси, разноските по производството и възнаграждението за един адвокат, ако подателят на Жалбата е имал такъв, се възстановяват от Бюджета на органа, издал отменения акт или отказ. От изложеното следва, че в полза на жалбоподателя действително следва да бъдат присъдени разноски за адвокатско възнаграждение. Съгласно чл. 144 от АПК субсидиарно се прилагат правилата на ГПК. В случая е представен Договор за правна защита и съдействие, в който е отразено, че е заплатено в брой адвокатско възнаграждение в размер на 500 лв.

За пълнота на настоящото изложение следва да се посочи, че при присъждане на разноски на жалбоподателя под формата на заплатено адвокатско възнаграждение следва да се присъди такова само на базата на

наложената Глоба, а не за Глобата и за Лишаването от права, тъй като защитникът осъществява **една** процесуална защита, реализирана срещу един санкционен акт, с който са наложени кумулативно (единно) наказания „Глоба” и „Лишаване от право да управлява МПС”.

Основанието по чл. 78, ал. 5 от ГПК за намаляне размера на заплатеното адвокатско възнаграждение се свежда до преценка за съотношението на цената на адвокатска защита и фактическата и правна сложност на делото. В този ред на мисли е основателно искането, направено от АНО чрез по горестоящия такъв, на основание чл. 78, ал. 5 от ГПК, за намаляне размера на адвокатския хонорар, заплатен от жалбоподателя. Посочената разпоредба от ГПК препраща към чл. 36 от Закона за адвокатурата (ЗА). Според чл. 36 от ЗА, размерът на възнаграждението се определя в Договор между адвоката и клиента. Този размер трябва да бъде справедлив и обоснован и не може да бъде по-нисък от предвидения в Наредба на Висшия адвокатски съвет размер за съответния вид работа. Според така направената препратка към Наредба № 1 от 09.07.2004 година за минималните размери на адвокатските възнаграждения, минималният (нормативният) размер, определен в чл. 18, ал. 2, вр.чл. 7, ал. 2, т. 1 е 400 лв. В случая въз основа на направеното възражение за прекомерност следва да се намали заплатения от страна на жалбоподателя адвокатски хонорар до размера на 400 лв., тъй като делото не се отличава с правна и фактическа сложност и работата на адвоката по това дело се състоеше в явяване в едно съдебно заседание.

Доколкото преди изменението на чл. 63 от ЗАНН, исканията за разноси са се разглеждали по реда на ЗОДОВ и се е прилагал чл. 205 от АПК, по аргумент от който за разноските, направени от жалбоподателите при обжалване на НП, издадени от органите на ОДМВР - Хасково, е отговаряла ОДМВР - Хасково, а не поделението ѝ (доколкото само ОДМВР е юридическо лице), Съдът намира, че следва да осъди именно ОДМВР - Хасково да заплати сторените в настоящото производство разноси.

В случай на потвърждаване на НП, искането на жалбоподателя за присъждане на разноси би било неоснователно изцяло.

Мотивиран от гореизложеното и на основание чл. 63, ал. 1 и ал. 2, т. 1 и ал. 3, т. 1 и чл. 63д, ал. 1 от ЗАНН, Съдът в настоящия си състав

РЕШИ:

*****

ОТМЕНЯ НП № 23-0351-000230 от 14.06.2023 година на ВПД Началник Група в РУ – Свиленград към ОДМВР - Хасково, с което на Д. К. К. с ЕГН ***** от *****, за нарушение на чл. 140, ал. 1 от ЗДвП са наложени административни наказания „Глоба” в размер на 200 лв. и „Лишаване от право да управлява МПС” за срок от 6 месеца, като на основание Наредба № Из-2539 от 17.12.2012 година на МВР са отнети 10 контролни точки.

На основание чл. 63д, ал. 1 от ЗАНН, ОСЪЖДА ОДМВР - Хасково с адрес: град Хасково, бул. „България” № 85, ДА ЗАПЛАТИ на Д. К. К. с ЕГН ***** от *****, сумата от 400 лв., представляваща част от извършените от последния разноси за адвокатско възнаграждение по АНД № 744/2023 година по описа на Районен съд – Свиленград, като ОТХВЪРЛЯ искането за разликата от 400 лв. до пълния предявен размер от 500 лв.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Административен съд – Хасково в 14-дневен срок от получаване на Съобщението за изготвянето му с Касационна жалба на основанията, предвидени в НПК и по реда на Глава XII от АПК.

Съдия при Районен съд – Свиленград: _____